

12 november 1959

U 11989/59 - C 46 - P1/PS9.

P79 820/17

GEHEIM

Land: Groot-Brittannië.
Onderwerp: De benoeming van Reginald MAUDLING tot Minister van Handel.

Referenties:

Datum van waarneming: Tweede helft oktober 1959.

Bron: Betrouwbaar.

Informatie: Van Britse ambtelijke zijde;
van Amerikaanse diplomatieke zijde.

Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

'S-GRAVENHAGE.

GEHEIM

Groot-Brittannië

DE BENOEMING VAN REGINALD MAUDLING TOT MINISTER VAN HANDEL

Reginald MAUDLING, voorheen Paymaster-General, en in die functie onderhandelaar namens Groot-Brittannië bij de besprekingen over de E.E.G. en de vorming van de "Outer Seven", is nu benoemd tot Minister van Handel, een duidelijke promotie. MAUDLING behoorde, voordat hij naar het Lagerhuis ging, tot de "research"-groep van R.A. BUTLER, waarmee hij sedert 1945 op het conservatief hoofdkwartier een nieuwe partijfilosofie uitwerkte. MAUDLING is een van de trouwsten onder de "BUTLER boys" in het Lagerhuis, en zijn promotie draagt bij tot de verdere versterking van BUTLERS toch al machtige positie.

Over deze benoeming heerste in geïnteresseerde kringen te Londen enige verbijstering. Sommigen menen, dat het benoemen van MAUDLING tot Minister van Handel na zijn mislukte besprekingen met de E.E.G.-mogendheden wijst op de omstandigheid, dat MACMILLAN van verdere besprekingen niets verwacht. Anderen daarentegen menen, dat MACMILLAN MAUDLING gepromoveerd heeft met de bedoeling hem een krachtiger positie te geven, als een nieuwe poging wordt ondernomen om tot een accord met West-Europa te komen. Deze laatste verklaring lijkt het meest plausibel, en wel om twee redenen. De eerste is, zoals blijkt uit vertrouwelijke mededelingen van Amerikaanse diplomatieke en Britse ambtelijke zijde, dat Washington zich ernstig bezorgd maakt over de verwijdering die tussen West-Duitsland en Frankrijk enerzijds en Groot-Brittannië anderzijds is ontstaan. Zonder het in zoveel woorden geformuleerd te hebben, heeft blijkbaar het State Department laten doorschemeren, dat Groot-Brittannië hiervoor de grootste schuld moet dragen en dat het Amerikaanse regeringskringen met bezorgdheid vervult, dat Engeland zo weinig ernstige pogingen onderneemt om een einde te maken aan wat steeds meer begint te lijken op een breuk, die de positie van Europa en de N.A.V.O. ondermijnt.

De tweede reden waarom genoemde verklaring plausibel lijkt, is de vreemde wijze waarop MACMILLAN, zonder een officiële verklaring te publiceren, via een kleine groep van diplomatieke correspondenten, die blijvend een voorkeurspositie in Downingstreet en in het Foreign Office hebben, heeft doen weten aan het Britse publiek, dat de nieuwe regering hoopt de betrekkingen met West-Europa te verbeteren. Een van deze diplomatieke correspondenten heeft de indruk gekregen, dat een combinatie van omstandigheden, waaronder vriendelijke waarschuwingen uit Washington, de Britse regering hebben doen inzien, dat de bestaande toestand niet langer kan voortduren. Een verdere omstandigheid is ongetwijfeld ongerustheid over de industriële en commerciële potentie van het Westeuropese blok, vooral indien, zoals gevreesd wordt, de Amerikaanse banken en industrielen een helpende hand aan Klein-Europa zullen bieden.

Tweede helft oktober 1959.